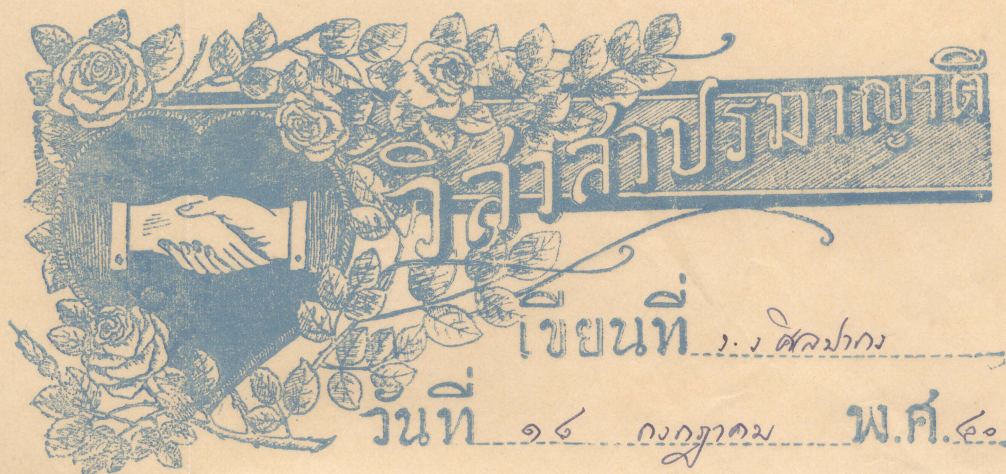

เขียนที่ ร.ร. ศึกษาราม

วันที่ ๑๖ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๔๖๐

ที่รักคนเลิกลาของน้อง.

ได้รับจดหมายของพี่สาวแต่อาทิตย์ก่อน แต่ฉัน
ไม่มีเวลาตอบ เพราะว่ามีงานยุ่งเหลือเกิน พี่อย่าคิดว่าฉันลืมพี่
นะค่ะ แต่ขอโทษที่คิดว่าฉันมีความจำเป็นอย่างแท้จริง พี่อย่าท้อใจ
ตัวเองจนเกินไป ใจฉัน พี่เองจากทางไหนคะ ดูเรื่อง "ศึกษาราม"
น้องไม่ได้เล่นด้วยก็จริง แต่ก็ได้ฟังพี่พูดด้วยเหมือนกัน

ไม่ใช่จดหมายของน้องคนเลิกลาที่เขียนมาทุกปีแล้ว
ฉันเลื่อนตามพี่มาทุกปี แต่จดหมายพี่ก็เริ่มเลิกลา พี่ต้องเข้าใจ
ว่าน้องจะเขียนถึงพี่ก็ต่อเมื่อได้รับจดหมายจากพี่ ไม่ใช่ว่าน้องจะลืม
แต่พี่อย่าลืมการดูแลน้องที่มันงอนอกหน้าอกพี่มัน น้องกลัวพี่มาก
ในทางที่ต้องตกตราบัวต่อทางตาม แต่ไม่ต้องกลัวพี่ไม่ได้ ได้แต่
เพียงว่าพี่กลัวใจน้องที่พี่กลัวมัน พี่รัก พี่อย่าคิดถึงความ
พหุบาทนะค่ะ และน้องไม่ต้องการให้พี่พูดอะไรอย่างอื่นนะที่มัน
ยากด้วย น้องแค่คิดว่า ทำไมพี่จึงสอนพี่มันมันน้อยๆ ในเมื่อ
น้องเห็นว่า มันจะลืมไป พี่มันไม่ได้เลยไม่อ่านจด.

